

A Fővárosi Törvényszék a által képviselt EOS
Faktor Magyarország Zrt. (1132 Budapest, Váci út 30.) felperesnek, a Szabó Dudás Hargita Ügyvédi
Iroda (1011 Budapest, Corvin tér 10., ügyintéző ügyvéd: által képviselt
Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor
22/C.) alperes ellen, adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat (hivatkozási szám:
NAIH/2018/1031/H.) bírósági felülvizsgálata iránt indított perében – nyilvános tárgyaláson –
meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság a felperes keresetét elutasítja és kötelezi, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 30.000 (harmincezer) forint kereseti illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 nap alatt fellebbezésnek van helye, melyet a Kúriához címezve, a Fővárosi Törvényszéken kell jogi képviselő útján az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint előterjeszteni.

I n d o k o l á s

A felperes – többek között – magánszemélyekkel szemben fennálló, lejárt követeléseket szerez meg engedményezés útján. Az engedményező jogi személyek által átadott személyes adatokat a felperes kezeli, mely átvett adatokon kívül az érintettektől és nyilvános adatbázisból is gyűjt személyes adatokat. A perben nem álló panaszos (a továbbiakban: Panaszos) 2015. október 13. és 15. napjain levélben fordult a felpereshez, melyben a levelezési címe kivételével a személyes adatai törlését, és kizárólag levelezés útján történő kapcsolattartás fenntartását kérte. A felperes a válaszleveleiben a kérelmet azon indokkal utasította el, hogy a Panaszos fennálló tartozására tekintettel az adatkezelés célja nem szűnt meg. A Panaszos 2015. október 31-én és november 18-án kelt ismételt kérelmeit a felperes az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 6. § (5) bekezdésére hivatkozással nem teljesítette. A Panaszos kifogásolta azt is, hogy a felperes olyan vezetékes telefonszámon is fel kívánta vele venni a kapcsolatot, amelynek nem ő az előfizetője, és amelyet nem is bocsátott a felperes rendelkezésére.

A Panaszos a felperes fenti magatartását kifogásoló beadvánnyal élt az alperesnél. Az alperes hivatalból adatvédelmi hatósági eljárást indított a felperessel szemben, melyben a felperes, mint adatkezelő által megjelölt adatkezelési célok és jogalapok megalapozottságát, az adatkezelés szükségességét vizsgálta. A felperes eljárás során tett nyilatkozatai, és a vizsgált dokumentumok – így a rendszer bejegyzései, a Panaszossal folytatott levelezés, a felperes adatkezelési tájékoztatói és adatvédelmi szabályzatai – alapján a 2018. március 14. napján kelt, NAIH/2018/1031/H. számú határozatával megállapította, hogy a felperes a Panaszossal szemben

jogellenes adatkezelési tevékenységet folytatott, mert megszegte az adatminimalizálás elvét és jogalap nélküli adatkezelést végzett. Ezzel egyidejűleg az alperes megtiltotta a személyes adatok jogellenes kezelését, és elrendelte a jogellenesen kezelt személyes adatok ellenőrizhető módon történő törlését, valamint erről a Panaszos értesítését, és mindezek alperes felé való igazolását. A feltárt jogellenes adatkezelés miatt kötelezte a felperest 1.000.000 forint adatvédelmi bírság megfizetésére.

Az alperes a felülvizsgálni kért határozatában megállapította, hogy a felperesnek nincs törvényi felhatalmazása az engedményezéssel átvett adatkörön felüli új személyes adatok gyűjtésére. Törvényi felhatalmazás hiányában az új személyes adatok gyűjtésének egyik előfeltétele az, hogy az adatalany ezen adatai kezeléséhez az Infotv. szerinti tájékozott hozzájárulását adja. E körben rögzítette, hogy a Panaszos mobiltelefonszáma nem volt az engedményezéssel átvett adatok között, azt a felperes a Panaszos 2015. augusztusi hozzájárulása alapján kezelte. Az alperes az Adatvédelmi Munkacsoport (a továbbiakban: Munkacsoport) 6/2014. számú véleményére, valamint az Európai Bíróság C-468/10. és C-469/10. sz. egyesített ügyekben hozott ítéletére utalással kiemelte, hogy az adatkezelő felelőssége, hogy az adatalany az adatkezelés minden lényeges körülményére nézve egyértelmű és teljes körű tájékoztatást kapjon. A felperes az előzetes érdemérlelés elvégzését nem igazolta, azt az adatkezelési tájékoztatója és adatvédelmi szabályzata sem támasztja alá. Mindebből következően a Panaszos törlési kérelmét követően a mobiltelefonszámot jogalap nélkül kezelte, megsértve ezzel az Infotv. 3. § 7. pontját, az 5. § (1) bekezdés a) pontját, a 17. § (2) bekezdés b) pontját, valamint az Infotv. 20. § (2) bekezdését.

Az alperes vizsgálta a nyilvános adatbázisból gyűjtött vezetékes telefonszám kezelését, és megállapította, hogy ezen telefonszám rögzítéséhez, más adatokhoz való kapcsolásához az érintett külön hozzájárulására van szükség. Kiemelte, hogy a vezetékes telefonszám előfizetője nem a Panaszos, harmadik személy pedig nem járult hozzá a telefonszám rögzítéséhez, ezért a felperes azt tévesen kezelte a Panaszos személyes adataként, mellyel megsértette az Infotv. 5. § (1) bekezdés a) pontját. A felperes a nyilvántartásából a kérdéses telefonszámot a Panaszos 2016. április 22-i jelzésére – mely szerint a vezetékes telefonszám a szüleié – a nyilvántartási rendszeréből törölte.

Összességében az alperes megállapította, hogy a felperes azzal, hogy a Panaszos törlési kérelmének nem tett eleget, megsértette az Infotv. 17. § (2) bekezdés b) pontját, továbbá az adatminimalizálás elvét (Infotv. 4. § (1) bekezdés), és azzal, hogy a Panaszos adatváltoztatási bejelentése ellenére a korábbi – nem aktuális – lakcímét nem törölte, sérült a célhoz kötöttség és az adatminimalizálás elve.

Az alperes a megállapítottak alapján indokoltnak tartotta az adatvédelmi bírság kiszabását, melynek összegének meghatározásánál a jogsértést súlyosnak minősítette, figyelemmel arra, hogy többféle, az adatalanyi jogosítványokat erősen korlátozó hibát tárt fel; továbbá a jogellenes adatkezelés harmadik személyt is érintett. Bírságnövelő tényezőként vette figyelembe, hogy a korábban hozott hatósági határozat ellenére a felperes adatkezelési gyakorlata továbbra sem felel meg az Infotv. rendelkezéseinek. Enyhítő körülményként értékelte ugyanakkor, hogy a felperes a vezetékes telefonszámot a Panaszos jelzésére késedelem nélkül törölte, a hatósági eljárást követően pedig törölte a Panaszos mobiltelefonszámát is.

A felperes az alperesi határozattal szemben keresettel élt, melyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan a határozat megváltoztatását és a bírság kiszabásának mellőzését, avagy a bírság minimálisan kiszabható összegre csökkentését kérte. Állította a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) I. § (1)-(2) bekezdéseinek, a 94/A. § (1) bekezdésének, az Infotv. 4. § (2) bekezdésének, a 6. §

(5) bekezdésének, a 61. § (4) bekezdésének, és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdésének megsértését. Arra hivatkozott, hogy a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) hatálya alá tartozó pénzügyi vállalkozás, felette a Magyar Nemzeti Bank (korábban a PSZÁF) gyakorolja a törvényességi felügyeletet. Hivatkozott a PSZÁF 14/2012. (XII. 13.) számú ajánlására (a továbbiakban: PSZÁF ajánlás), amelyben rögzített előírások a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) rendelkezéseiből levezethetők, azaz törvényi rendelkezések erejével kerültek megfogalmazásra. Ezen előírások megsértése esetén az MNB az Fttv. sérelmét állapítja meg, és szankciót alkalmaz, ezért álláspontja szerint az alperes is csak ezen jogszabályi keretek között vizsgálhatja és minősítheti az adatkezelését. Arra is hivatkozott, hogy a költségek minimalizálása és az adós vagyonának megmentése ésszerűen indokolja az adós és a követeléskezelő közötti hatékony, gyors és ellenőrizhető kommunikációt. A szükségesség-arányosság alkotmányos elvárás szerinti tesztjének alkalmazásával a pénzügyi felügyelet heti háromszori kapcsolatfelvételben látja meghúzhatónak a határt a követelések érvényesítésének alkotmányos érdeke, és a magánélet zavartalanságához, a személyes adatok védelméhez fűződő alkotmányos jogok kollíziójának feloldása körében. Álláspontja szerint a vezetékes telefonszám kezelése is jogszerű volt, figyelemmel arra, hogy az valamennyi, az adott lakcímen életvitelszerűen lakó személy elérhetősége. Úgyszintén jogsértő az adós már nem aktuális lakcímének törlési kötelezettsége, figyelemmel arra, hogy az alperes előtti eljárásban is szükség lehet annak jogszerű használatának igazolására, továbbá akár az MNB előtti panasz eljárásban, adott esetben egy rendőrségi feljelentés esetén is szükséges lehet az adatok utólagos közlése. Sérelmezte, hogy az alperes által elvárt érdekmérlegelési tesztről az Infotv. nem rendelkezik, ilyen kötelezettséget a Munkacsoport sem írhat elő, ugyanakkor a társaság a közigazgatási eljárásban tett írásos nyilatkozata alapján e mérlegelést elvégezte, az adatvédelmi tájékoztató útján pedig erről mind az adós, mind az alperes értesült. Hivatkozott e körben az állításait alátámasztó polgári bírósági ítéletre, amely a követeléskezelés esetében a jogos érdekre hivatkozással végzett adatkezelést értékelte, és azt elfogadhatónak tartotta. Kifogásolta a kiszabott bírság mértékét, álláspontja szerint az alperes a jogsértés súlyának megállapításakor téves következtetésre jutott, figyelemmel arra, hogy az adott ügy összesen egy személyt érintett. Az alperes figyelmen kívül hagyta, hogy a telefonszám kezelése a peren kívüli megegyezés elősegítését szolgálja, elmulasztotta értékelni továbbá, hogy az eljárás során együttműködő magatartást tanúsított. Sérelmezte, hogy az alperes más egyedi eljárásban összesen 600 000 forint bírságot szabott ki, ugyanakkor az érintettek száma ebben az ügyben 2672 személy volt.

Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatában foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy a PSZÁF ajánlásnak nincs jogi kötő ereje, az Infotv. rendelkezéseinek betartása alól nem mentesít. Nem helytálló az a felperesi állítás, mely szerint a telefonszám szükséges a jogi eljárások megelőzéséhez, a felperes postai úton is felveheti a kapcsolatot az adóssal. A vezetékes telefonszám kezelésével kapcsolatos felperesi vélelem nem áll fenn, a szám előfizetőjének személyes adatát a felperes nem kezelheti az adott háztartásban élők személyes adataként. A nem aktuális lakcím kezelésével kapcsolatos felperesi érvek szintén alaptalanok, hiszen bármikor felmerülhet egy korábban kezelt adat szükségessége, ezen az alapon semmilyen adat nem lenne törölhető. Az érdekmérlegeléssel kapcsolatos felperesi kifogások tekintetében arra hivatkozott, hogy a felperes nem igazolta, hogy előzetesen bármilyen érdekmérlegelést elvégzett volna. A felperes által megjelölt polgári bírósági ítélet irreleváns, mert abban az engedményezéssel átadott adatokról van szó, a perbeli mobiltelefonszám pedig nem volt az engedményezéssel átvett adatok között. A kiszabott bírság kapcsán arra hivatkozott, hogy a Ket. 94/A. §-a az Infotv. eltérő rendelkezése okán nem alkalmazható. Önmagában az, hogy egyetlen adóst érintett a jogsértés, nem jelenti azt, hogy a jogsértés nem súlyos, ugyanis a szóban forgó esetben több, az adatalanyi jogosítványokat erősen

korlátozó hiányosságokat tárt fel, továbbá a jogellenes adatkezelés harmadik személyt is érintett. Hangsúlyozta, hogy más eljárásokban kiszabott bírságnak nincs jogi jelentősége, a mérlegelés szempontjai a határozatból megállapíthatók.

A felperes az előkészítő iratában hangsúlyozta, hogy az adatminimalizálás elvét is a tevékenységére vonatkozó jogszabályok, így az Fttv. és a Hpt. keretei között kell értékelni. Sérelmezte, hogy az alperes míg a PSZÁF ajánlásának nem tulajdonít jogi jelentőséget, addig a jogalkotásra és jogértelmezésre felhatalmazással nem rendelkező Munkacsoport véleményét jogforrási erővel idézi. Hivatkozott az Alaptörvény 28. cikkére, és arra, hogy nem felel meg a jogbiztonság követelményének egy olyan eljárás, amely jogszabályból le nem vezethető kötelezettséget kér számon. Indítványozta, hogy a törvényszék hívja fel az alperest annak kimunkálására, hogy az érdekmérlegeléssel szemben támasztott követelmények evolúciója hogyan ment végbe az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK Irányelve (a továbbiakban: Irányelv) elfogadását követően. Állította, hogy egyetlen uniós tagállamban sem ütközik az adatminimalizálás követelményébe a telefonszámok kezelése, ahogyan a Skip Tracing tevékenység sem. Álláspontja szerint két szabályozó hatóság eltérő jogértelmezése jogbiztonsági problémát vet fel. Előadta, hogy sérti a jogbiztonság, az arányosság, az ügyfélegyenlőség követelményét az a bírságszabási gyakorlat, amely nem az ügy összes körülményét értékeli, és összehasonlítható ügyekhez képes aránytalan összegű bírságot alkalmaz. A vezetékes telefonszám valamennyi adott háztartásban élő elérhetőségül szolgál, ezért harmadik személy adatának jogalap nélküli rögzítése szóba sem jöhet, a már nem aktuális címek elévülési időn belüli megőrzése pedig nem kifogásolható. Az adatvédelmi tájékoztatóból megállapítható, hogy az érdekmérlegelést beépítették a társaság alapfolyamataiba. Végezetül állította, hogy az alperes a bírság kiszabásakor nem mérlegelte az eset összes körülményét.

A felperes keresete az alábbiak szerint minden kereseti kérelemre kiterjedően alaptalan.

Az Infotv. vonatkozó rendelkezései:

3. § E törvény alkalmazása során:

2. személyes adat: az érintettel kapcsolatba hozható adat – különösen az érintett neve, azonosító jele, valamint egy vagy több fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális vagy szociális azonosságára jellemző ismeret –, valamint az adatból levonható, az érintettre vonatkozó következtetés.

7. hozzájárulás: az érintett akaratának önkéntes és határozott kinyilvánítása, amely megfelelő tájékoztatáson alapul, és amellyel félreérthetetlen beleegyezését adja a rá vonatkozó személyes adat – teljes körű vagy egyes műveletekre kiterjedő – kezeléséhez.

4. § (1) Személyes adat kizárólag meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében kezelhető. Az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie az adatkezelés céljának, az adatok felvételének és kezelésének tisztességesnek és törvényesnek kell lennie.

5. § (1) Személyes adat akkor kezelhető, ha

a) ahhoz az érintett hozzájárul, vagy

b) azt törvény vagy - törvény felhatalmazása alapján, az abban meghatározott körben – helyi önkormányzat rendelete közérdeken alapuló célból elrendeli (a továbbiakban: kötelező adatkezelés).

6. § (5) Ha a személyes adat felvételére az érintett hozzájárulásával került sor, az adatkezelő a felvett adatokat törvény eltérő rendelkezésének hiányában

b) az adatkezelő vagy harmadik személy jogos érdekének érvényesítése céljából, ha ezen érdek

érvényesítése a személyes adatok védelméhez fűződő jog korlátozásával arányban áll további külön hozzájárulás nélkül, valamint az érintett hozzájárulásának visszavonását követően is kezelheti.

14. § Az érintett kérelmezheti az adatkezelőnél

c) személyes adatainak - a kötelező adatkezelés kivételével - törlését vagy zárolását.

17. § (2) A személyes adatot törölni kell, ha

b) az érintett - a 14. § c) pontjában foglaltak szerint – kéri.

20. § (2) Az érintettet az adatkezelés megkezdése előtt egyértelműen és részletesen tájékoztatni kell az adatai kezelésével kapcsolatos minden tényről, így különösen az adatkezelés céljáról és jogalapjáról, az adatkezelésre és az adatfeldolgozásra jogosult személyéről, az adatkezelés időtartamáról, arról, ha az érintett személyes adatait az adatkezelő a 6. § (5) bekezdése alapján kezeli, illetve arról, hogy kik ismerhetik meg az adatokat. A tájékoztatásnak ki kell terjednie az érintett adatkezeléssel kapcsolatos jogaira és jogorvoslati lehetőségeire is.

A törvényszék mindenekelőtt rögzíti, hogy a felperes nem vitatta, hogy adatkezelőnek minősül, így ezt a bíróság a felek által nem vitatott tényként vette figyelembe. A felek között az sem volt vitatott, hogy a felperes, mint engedményes jogosult a Panaszossal szemben fellépni a követelés érvényesítése érdekében, és jogosult a neki engedményezéssel átadott adatokat kezelni. Vita tárgyát az képezte, hogy az engedményezéssel átvett adatokon kívül utóbb, a Panaszos hozzájárulásával megszerzett mobiltelefonszám kezelésére a felperes a hozzájárulás visszavonását követően megfelelő jogalappal rendelkezett-e; továbbá az adatkezelés jogalapja a nyilvános adatbázisból gyűjtött vezetékes telefonszám és az adatváltozás bejelentésével érintett nem aktuális lakcím tekintetében fennállt-e, ezzel kapcsolatban a célhoz kötöttség és az adatminimalizálás elvének sérelme megállapítható-e.

A törvényszék megállapította, hogy a felperes az adatkezelési tájékoztatójában az adatalanyok számára azt a tájékoztatást nyújtotta, hogy az ügyfelek mindazon adatait, amelyekre a felperesnek az engedményezett követelések érvényesítése céljából szüksége van, az ügyfél hozzájárulásának visszavonását követően is kezeli az Infotv. 6. § (5) bekezdésének b) pontja alapján. E tájékoztatás megegyezik a Panaszos törlési kérelmét elutasító felperesi tájékoztatással. A felperes nem vitatta, hogy a Panaszos mobiltelefonszáma nem tartozott az engedményezéssel átvett adatok körébe, azt a felperes a Panaszos 2015. augusztusában adott hozzájárulása alapján kezelte.

A fentiek alapján megállapítható, hogy a felperes a Panaszos törlési kérelmének teljesítését a saját, a követelés behajtásához fűződő jogos érdekére hivatkozással tagadta meg. A bíróság hangsúlyozza, hogy az Infotv. 6. §-án alapuló ún. érdekmérlegelési jogalap vonatkozásában nem elegendő a jogszabályhelyet megjelölni az adatvédelmi szabályzatban, illetve az adatkezelési tájékoztatóban. Az előzetesen elvégzett érdekmérlegelés esetén meg kell jelölni a jogos érdek érvényesítése érdekében kezelhető személyes adatokat, biztosítani kell, hogy az érintettek megismerjék az érdekmérlegelés eredményét annak érdekében, hogy megtudják, hogy miért korlátozza arányosan a személyes adatok védelméhez fűződő jogukat a felperes által folytatott adatkezelés. Amennyiben a felperes az adatkezelési gyakorlatával, belső szabályzataival egyértelműen nem támasztja alá az érdekmérlegelés elvégzését, azaz hogy az elérni kívánt célok megvalósulása kizárólag az általa gyűjtött, és a hozzájárulás visszavonása után továbbra is kezelt személyes adatokkal biztosítható, alaptalanul hivatkozik az Infotv. 6. § (5) bekezdés b) pontjában foglaltakra. A hatóságnak nem feladata annak a vizsgálata, hogy az érdekmérlegelési jogalap jogszerűvé tehetné-e a vizsgált adatkezelést, amennyiben maga az adatkezelő az előzetes érdekmérlegelést nem végezte el. Ezen

előzetes mérlegelés nélkül nem vizsgálható annak jogszerűsége, hogy a felperes mire alapozza azt, hogy az adatkezeléshez fűződő jogos érdeke felülmúlja az adatalany érdekeit és jogait, ezért a felperes a jogi eljárások költségeire, a gyors és hatékony kommunikáció szükségességére utóbb alaptalanul hivatkozik. A felperes az előzetes érdekmérlegelés elvégzését sem a közigazgatási eljárásban, sem a per során nem igazolta. Az alperes a határozatában pusztán rögzítette, hogy a Munkacsoport véleménye alapján az érdekmérlegelési teszt egyes lépései mik „lehetnek” (l. határozat 7. oldal lap alja), a felperesen nem a konkrét ötlépéses teszt elvégzését, hanem a felperes által saját tájékoztatóiban is felhívott, az Infotv. 6. § (5) bekezdés b) pontja szerinti követelmény teljesülését kérte számon. Figyelemmel arra, hogy a felperes az Infotv. fent idézett rendelkezésének megfelelő arányosítás elvégzését semmilyen módon nem igazolta, tájékoztatóiban, illetve szabályzataiban az e jogalap alapján kezelt adatok körét, a jogalap alkalmazásával együtt járó adatkezelési körülményeket nem jelölte meg, melynek folytán az érintettek – így a Panaszos – sem kaphattak megfelelő, előzetes (az adatkezelés megkezdése előtti) tájékoztatást arról, hogy a vitatott adatkezelés valóban arányosan korlátozza-e a jogaikat. A felperes ezért alaptalanul sérelmezte a „Munkacsoport által elvárt” teszt eltűzött, az Infotv. és az Irányelv által elő nem írt voltát. Az előzetesen elvégzett érdekmérlegelés hiányában a bíróság – annak jogi relevanciája hiányában – mellőzte a felperes érdekmérlegeléssel szemben támasztott követelmények evolúciójának alperesi kidolgozására vonatkozó indítványát.

A törvényszék megállapította továbbá, hogy a felperes vélekedésével ellentétben a PSZÁF ajánlás jogi kötőerővel nem bír, az nem minősül jogszabálynak, ennek okán nem ad(hat) felmentést az Infotv. rendelkezéseinek betartása, így az adatminimalizálás elvének érvényesülése alól. Sem a Hpt., sem a felperes által hivatkozott Fttv. nem írja elő az engedményezésen kívül begyűjtött adatok hozzájárulás hiányában történő kezelését. Az Infotv. 4. §-ának kógens rendelkezése értelmében pedig az adatkezelésnek minden szakaszában meg kell felelnie az adatkezelés céljának, erre tekintettel az engedményezéssel átadott adatokon túli olyan adatok „készletezése” (pl. régi lakcím), amelyet csak egy jövőbeni, esetleges felhasználás indokol (pl. jövőbeni peres eljárásban felhasználás), nem felel meg az Infotv. 4. §-ában foglalt rendelkezésnek. A felperes által megjelölt polgári bírósági ítélet azért nem bír jogi jelentőséggel, mert az eleve azokra az adatokra vonatkozóan tesz megállapítást, amelyek az engedményezés részét képezték [„Nyilvánvaló, hogy az engedményezés teljesítéséhez szükséges a kötelezett valamennyi, rendelkezésre álló személyazonosító és egyéb adatának az átadása az engedményes részére (...)”].

Alaptalanul érvelt a felperes azzal is, hogy a vezetékes telefonszám kezelése is jogszerű volt, figyelemmel arra, hogy az valamennyi, az adott lakcímen életvitelszerűen lakó személy elérhetősége. A vezetékes telefonszám az előfizető személyes adata, annak nyilvános adatbázisból való kikeresése és összekapcsolása az egy háztartásban élőkkel, azaz a személyes adat Panaszoshoz társítása az adatalany hozzájárulásához kötött, amellyel a felperes nem vitatottan nem rendelkezett.

A fentiek alapján az alperes jogszerűen állapította meg, hogy a Panaszos törlési kérelmét követően a felperes a mobiltelefonszámot jogalap nélkül kezelte, megsértve ezzel az Infotv. 3. § 7. pontját, az 5. § (1) bekezdés a) pontját, a 17. § (2) bekezdés b) pontját, valamint az Infotv. 20. § (2) bekezdését; a vezetékes telefonszám Panaszos személyes adataként történő kezelésével megsértette az Infotv. 5. § (1) bekezdés a) pontját; a már nem aktuális, az adatváltozással érintett régi lakcím készletező kezelésével pedig sérült a célhoz kötöttség és az adatminimalizálás elve.

A bíróság kiszabása kapcsán a törvényszék megállapította, hogy a határozat tartalmazza a mérlegelt körülményeket, a kiszabható bírságmaximumhoz képest a bírság figyelmeztető mértékű, más ügyekben kiszabott bírságnak – a felperes által bizonyított tényállás-azonosság hiányában – nincs jelentősége, figyelemmel a Kp. 85. § (6) bekezdésében foglaltakra is. A felperes csak hivatkozott

arra, hogy az alperes valamennyi releváns körülményt nem mérlegelte, azonban maga sem tudott olyan figyelembe nem vett szempontot megjelölni, amely eltérő eredményhez vezethetett volna. Az eljárás során tanúsított együttműködő magatartás alapvető követelmény, mely a jogsértéshez nem köthető, így enyhítő körülményként sem szolgálhat. Az Infotv. 61. § (4) bekezdése a Ket. 94/A. § (1) bekezdésében meghatározottaktól eltérően maga rögzíti a bírság kiszabása körében figyelembe veendő szempontokat, ezért a felperes Ket. 94/A. § (1) bekezdésének megsértésére való hivatkozása alaptalan. A törvényszék mindezek alapján megállapította, hogy az alperesi határozat bírságot megállapító része megfelel a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglaltaknak, a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a közigazgatási cselekményt tartalmazó határozatból megállapíthatóak.

A felperes a tárgyaláson előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozta, mely kérelmét a bíróság a Kp. 34. §-ának és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 130. § (3) bekezdésének alkalmazásával elutasította, figyelemmel egyrészt arra, hogy a felperes nem jelölt meg olyan konkrét uniós normát, amely a perben értelmezésre szorult volna. Másrészt az adatminimalizálás elvével kapcsolatban az alperes nem tett olyan megállapítást, hogy egy követeléskezelő cég ne kezelhetné az adós mobiltelefonszámát. Az engedményezéssel átvett adatok részét nem képező mobiltelefonszám kezelésére többféle jogalap biztosított (hozzájárulás, jogos érdek), melyek a perbeli esetben – a Panaszos hozzájárulásának visszavonását követően – nem teljesültek. Ennél fogva az a felperesi kérdés, mely szerint levezethető-e az Irányelv rendelkezéseiből, hogy a mobiltelefonszám személyes adatként nem kezelhető, irreleváns a perbeli jogkérdések eldöntése szempontjából.

A törvényszék a fentiek alapján megállapította, hogy az alperes határozata a felperes által megjelölt jogszabályhelyeknek megfelel, a Ket. felhívott alapvető rendelkezéseinek – figyelemmel arra is, hogy a perbeli jogkérdések tételes jogszabályi rendelkezések alapján eldönthetőek voltak – sérelme sem állapítható meg, ezért a felperes keresetét a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította.

A törvényszék a peresztes felperest a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes Pp. 81. § (1) és (2) bekezdése szerint felszámított perköltsége megtérítésére. A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 45/A. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű kereseti illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése és a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni.

Az ítélet ellen a Kp. 99. § (2) bekezdése szerint van helye fellebbezésnek.

Budapest, 2018. szeptember 19.

dr. Matheidesz Ilona s.k. a tanács elnöke

dr. Varga Eszter s.k. előadó bíró

dr. Tergalecz Eszter s.k. bíró

